

Вірш «Зіркове небо»

Напрямок: вірш

Автор: Гончаров Олександр Романович

Текст роботи

Повільно вийшов я із дому,

Відкинув спогади, думки,

Розвіявши вечірню втому,

Помилуватись на зірки.

Одні великі, інші – менші –

Яскраво світять нам вони.

Як охоронці наші перші,

Оберігають наші сни.

Цікаво, скільки їх на небі,

Не полічу їх зараз я,

Така велика, незбагненна

Вгорі є зоряна сім'я.

Стою замріяний, милуюсь –

Ось там пройшов Чумацький шлях,

І світлій смузї цій дивуюсь,

Що створена на небесах.

Я намагаюсь розібратись,

Чи є вгорі там хтось живий,

Якби туди я міг дістатись,

Поринути у світ новий.

Можливо там життя вирує,
Яскраве, класне, ненудне,
І вірних друзів подарує,
Кохання справжнє-неземне.

Мої думки летять далеко,
Десь на планети і світи
Кричу завзято я: «Лелеко,
Підкинь мене до висоти!»

І він несе мене світами,
Он всі сузір'я біля нас,
Так близько, хоч торкнись руками,
Експериментів справжній час...

Стою, милуюся та мрію,
Аж раптом матінка моя:
«Сашко, тебе не розумію,
Чого застиг? - питаю я».

З небес на землю я спустився,
Матусю міцно обійняв,
На жаль, політ мій закінчився,
Хоч настроїв він мені підняв.

І я веселий та щасливий
Лечу додому зі всіх ніг,
Зірок цих погляд мерехтливий

Для мене справжній обєріг!